

Waarde Gérant!

Vergun mij nog een paar woorden te richten tot Dr. PINKHOF, ter bestrijding zijner anti-critiek. Dat ik omtrent het beroepsgeheim opvattingen die van de mijne verschillen, eerbiedig, blijkt, dunkt mij, zonneklaar uit mijn woorden: „omdat ik meen dat . . . verschillende opvattingen denkbaar en verklaarbaar zijn”.

Wanneer Dr. PINKHOF, naar aanleiding der twee door mij gestelde vragen, zegt: „de voorzichtigheid, die intusschen ook in deze beide gevallen niettemin noodig kan zijn, zal door de betrokken leeraren zeker wel in acht genomen worden”, erkent hij, naar ik meen, volledig de juistheid van mijn beweren, dat het door hem ingenomen standpunt mank gaat aan ziekelijke overdrijving, en daardoor, consequent volgehouden, in de praktijk leidt tot absurditeiten. Tegen hetgeen hij meent te mogen aanbevelen, meen ik te mogen waarschuwen. En dit acht ik ook thans nog noodig, daar Dr. PINKHOF zich, naar mijn oordeel, in geen enkel opzicht gedisculpeerd heeft door zijn verdediging.

C. E. DANIELS.

Mijnheer de Redacteur!

De toon en nog meer de wijze van argumenteeren van Dr. JELGERSMA in zijn proeve van antikritiek in n°. 15 van dit *Tijdschrift* noodzaken mij plaatsruimte voor het volgende antwoord te vragen met aanbieding mijner verontschuldiging aan de lezers, die in het *Tijdschrift* zeker liever iets anders lezen dan twistgeschrijf. Een auteur behoeft zich natuurlijk niet neer te leggen bij het oordeel van een recensent, dat hem onbillijk voorkomt; hij kan zich dan op de lezers beroepen, en zoo noodig de saillante punten van het meeningsverschil nog eens in het licht stellen. Maar er is een andere vorm van antikritiek, die welke door Dr. JELGERSMA gekozen is, waarbij de Schrijver aan zijn meening omtrent den recensent, diens recensie, bevoegdheid en kennis, een meening, die gewoonlijk ongunstig is, in een aantal zeer hevige uitdrukkingen lucht geeft.

Zoo zegt Dr. JELGERSMA, dat mijn kritiek onmogelijkheden bevat, dat ik het essentiele van de taak heb overgeslagen, tal van onjuistheden en dwaasheden schrijf, dat wat ik geef zonder waarde is, dat de kritiek over zijn werk in elk opzicht is mislukt, dat ik mij van de hoofdzaak afmaak met enkele absurditeiten enz.

Ik zou deze uitlatingen niet releveeren als de Schrijver er niet een soort van toelichting aan toevoegde, die voor een deel uit citaten bestaat, waarbij hij LÖWENFELD, mij en ook zich zelve onjuist aanhaalt. Ik ben daarom wel verplicht er enkele gedeelten van nader te beschouwen.

Dr. JELGERSMA begint met mijn beoordeeling der 1ste Aflevering een druk- en spelfoutenkritiek te noemen; drukfouten nu heb ik geheel niet genoemd (dat zijn bovendien geen drukkers-, maar correctorsfouten), maar dat hij geen anderen naam weet voor een vertoog, dat aantoonde hoe de beste gedeelten van zijn werk bedorven worden door een onduidelijken en onnauw-